

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN

FØR

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

SAND OPLYSNING ER KUNDSKAB OM TINGENE SOM DE ER

NUMMER 3

1. FEBRUAR 1921

70. AARGANG

BRIGHAM YOUNG.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges anden Præsident, Brigham Young, fødtes 1. Juni 1801 i Wittingham, Vermont. Som sin Forgænger var han af ren amerikansk Slægt; hans Fader deltog i Borgerkrigen, og hans Bedstefader i Indianerkrigen. Brigham blev opdraget til Flid og Arbejdsomhed og begyndte allerede i en Alder af sejsten Aar sin egen Virksomhed, idet han uddannede sig i Tomrer- og Malerhaandværket, en Uddannelse, der siden skulde blive til saa stor Gavn under hans omfattende Arbejde i Kirkens Tjeneste.

I Foraaret 1830 saa han for første Gang et Eksempplar af Mormons Bog, der blev vist ham af Ældste Samuel H. Smith, Profetens Broder. Brigham Youngs Undersøgelser forte til, at han blev fuldt og helt overbevist om, at Joseph Smith var en sand Guds Profet og Mormons Bog en guddommelig Optegnelse, og han blev derfor døbt og bekræftet at være Medlem af Kirken 14. April 1832. Fra det Øjeblik, Brigham blev døbt, blev han en utrættelig og frimodig Forkynder af Evangeliets

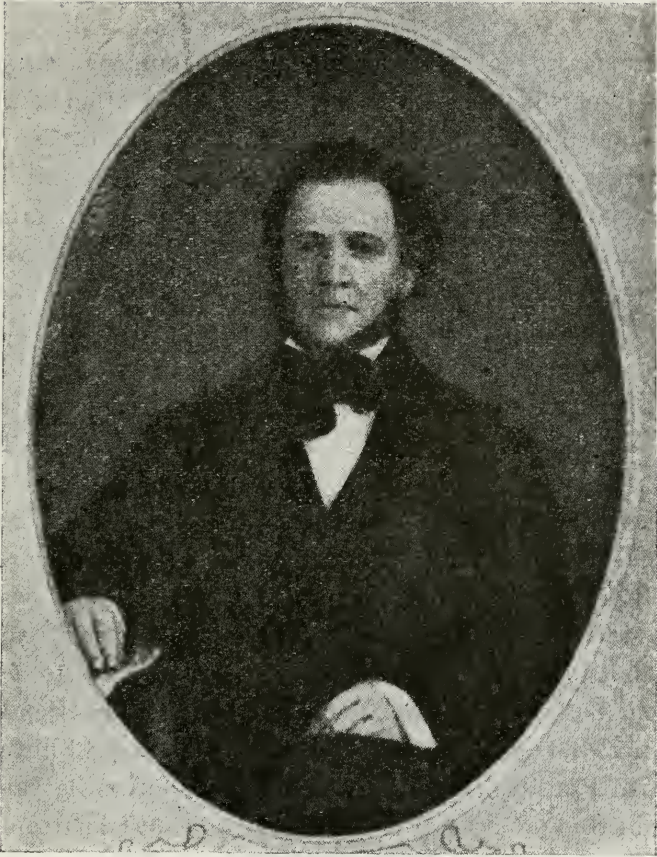
rene Principper, saaledes som de var blevet aabenbarede for Profeten Joseph Smith.

I Slutningen af 1832 rejste han sammen med flere Ældster til Kirtland, Ohio, og der fandt det højtidelige første Møde Sted mellem Joseph Smith og Brigham Young. Samme Dags Aften bad Profeten Broder Brigham om at bede, og som han bad, talte han med et fremmed Tungemaal. Profeten modtog Oversættelsesgaven og sagde, at det var det rene Sprog, Adam havde talt i Edens Have. Efter at Brigham havde forladt Værelset, udtalte Joseph Smith den Profeti, at »den Tid vil komme, da Broder Brigham skal præsidere over denne Kirke«, en Profeti, der gik i bogstavelig Opfyldelse efter Profetens Martyrdod.

Efter at have dobt mange nye Medlemmer og været virksom ved Oprettelsen af flere nye Grene i Kirken, forte han 1833 et lille Selskab af Kirkens Medlemmer fra det nordlige til Kirtland, Ohio, i hvilken By han senere blev en betydningsfuld Personlighed, delagtig i Byens Vækst og Udvikling. Denne Rejse kan betegnes som en Indledning til hans store Arbejde i Egenskab af Pionerfører i de senere Aar.

Da Zions Lejr blev organiseret med den Hensigt at bringe Forraad til og opmuntre de af Kirkens Medlemmer, der var blevet fordrevet til Missouri, og der behøvedes modige, stærke og udholdende Mænd, var Brigham Young mellem de faa Trofaste, der foretog denne vidunderlige Pilgrimsfærd til og fra Missouri, og han udforte sit Værk med frøjdigt Mod uden nogensinde at knurre mod Herren og hans Profet.

Da han omsider vendte tilbage til Kirtland, efter at have foretaget en Rejse til Fods paa 2000 engelske Mil, tilbragte han Resten af Aaret med at arbejde dels paa Kontoret, i Skolen og i Templet. Den 14. Februar 1835 blev de tolv Apostles Quorum oprettet for første Gang i denne Uddeling, og Brigham Young var mellem de Tolv. Nu blev det hans Opgave om Sommeren at prædike, dobe og oprette Grene, om Vinteren at fuldføre Kirtland Templet, hvilket han udrettede med ene-

BRIGHAM YOUNG 1852.

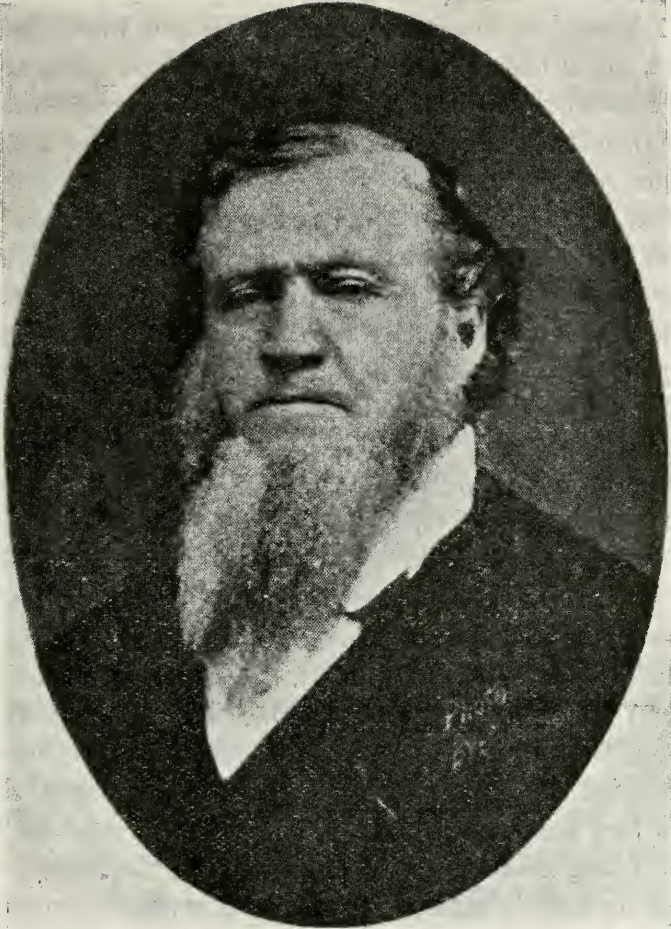
staaende Dygtighed. Siden fortsatte han med at missionere, og under Frafaldet, efter den økonomiske Katastrofe i 1837, stod han trofast ved Profetens Side, og medens man fra mange Sider vendte sig imod denne og falskelig anklagede ham, erklærede Brigham aabent for alle Fjender, at Joseph var Guds Profet.

Saa stærkt blev Hadet til Brigham Young paa Grund af denne Trofasthed, at han blev nødsaget til at forlade Kirtland for at undslippe Hobens Raseri. 1838 ankom han til Far West, og snart efter flyttede hele Kirken fra Ohio til Missouri. Imidlertid blev Profeten og andre Brødre forraadt af Frafaldne, truet med Døden og kastet i Fængsel. I denne Periode virkede Brigham Young i sit Kald som Apostel og lagde Planen til Udvandringen fra Missouri, der var fremkaldt af Guvernør Boggs grusomme og uretfærdige Styrelse.

Under denne Udvandring gav Brigham Young et Eksempel paa sine store Evner som Organisator og Pioneranfører, Evner som Forsynet i saa rigt Maal gav ham Anvendelse for under de Sidste Dages Helliges store Udvandring ti Aar senere. I Mellemtiden gjorde han beundringsværdige Anstrengelser for sine Brødre og Sostre i Pagten, og det lykkedes ham ogsaa at bringe dem alle i Sikkerhed; siden gik han paa Mission til England, drog ud »uden Pung og Taske« og tilførte derovre Kirken Tusinder af nye Medlemmer. Efter sin Hjemkomst blev han ifølge en Aabenbaring, givet til Joseph Smith, op-
 højet til Præsident for de tolv Apostles Quorum og var saaledes af Gud udpeget til at blive Josephs Efterfølger som Kirkens Overhoved. Pagtens Bog 124. Kpt., 27. Vers.

I Nauvoo blev Brigham Medlem af Byraadet og tog aktiv Del i Byens Udvikling, medens han stadig varetog sine Pligter som Apostel, ledede Salget af Landomraader, hjalp de indvandrende Søsken til rette og paa alle Maader gjorde sit til at lette Profeten Joseph Smiths mange Byrder. I alt dette viste han sig at være usædvanlig energisk og begavet og var Profeten til stor Hjælp.

BRIGHAM YOUNG 1877.

Han var paa en mindre Missionsrejse, da han erfarede Joseph og Hyrum Smiths Martyrdød, og vendte derfor straks tilbage til Nauvoo. Da de Tolv blev opholdt som Kirkens øverste Autoritet, rejste Brigham Young sig for at tale og blev da i Mængdens Overværelse omdannet ved Guds Aand og Kraft, saa at hans Skikkelse, Ansigt og Stemme syntes at være den henfarne, martyrkronede Profets. Selv Ikke-Medlemmer blev slaæet med Forundring og troede at se og høre den bortgangne Seer.

Fra dette Øjeblik var Tvivl og Uvished banlyst fra de Trofastes Hjerter, og de var fuldt og fast overbeviste om, at Joseph Smiths Kappe nu hvilede paa Brigham Youngs Skuldre. Saaledes fortsattes Herrens Værk; midt under Forfølgelse og Bespottelse og Had stod Brigham Youngs rolige, kraftige Høvdingskikkelse — aldrig nolende, aldrig vaklende, men bestandig raadende og vejledende og forordnende. 1846 begyndte den store Udvandring, efter at 20.000 Sidste Dages Hellige var blevet berøvet deres Hjem og drevet ud, midt om Vinteren, paa Jovas Prærier.

Det maatte ikke blot være en stor Mand, der skulde være deres Forer, men en Mand, hvis Storhed bestod i Tro paa Gud og Inspiration og Styrke fra Gud. En saadan Mand var Brigham Young, en sand »Herrens Love«, og dog barnlig og ydmyg for Herren. De store Skarer søgte et Land, de vidste ikke hvor; de var fattige, og nogle af dem var syge; mange Børn blev født i Lejrøne. For at holde Modet oppe lod Brigham Young dem samle sig rundt omkring Lejrbaalet for at synge og spille sammen. Efterhaanden krydsedes Mississippifloden, og Winter Quarters blev anlagt, hvor han sørgede for alle nødvendige Bekvemmeligheder. Derpaa drog han og 147 andre — imellem hvilke der var tre ædle, trofaste Kvinder — ud paa den farefulde Rejse tværs over Sletterne.

24. Juli 1847 ankom de til Saltsodalen. Præsident Young selv var syg og korte i Apostlen Wilford Woodruffs Vogn; da hans Øjne hvilede paa Dalen, udbrod han: »Dette er Stedet.«

Det var en øde Ørken, men Gud havde vist ham Stedet i et Syn, og han kendte Dalen, da han saa den med sine naturlige Øjne. Han tog straks fat paa Anlæggelsen af Byen og indrettede Huse, Gader og Alleer efter et Mønster, som de fleste af Utahs Pionerbyer tog op efter ham.

I August vendte Præsident Young tilbage til Winter Quarters, og undervejs modte han over 2000 Sidste Dages Hellige, der naaede Saltsodalen henad Efteraaret. I Winter Quarters blev han opholdt af de Tolv som Kirkens Præsident. 26. Maj forlod han atter Winter Quarters for at vende tilbage til Saltsodalen; han efterlod sig da et Hjem, Møller og anden Ejendom.

Dette var femte Gang, han havde forladt Hjem og Ejendom for Evangeliets Skyld.

Nu gryede en ny Tid for Kirken, thi den var Tusinder af Mile borte fra Hobens Intolerance og Vold. Man var i en Ørken, men frie og lykkelige. Ingen Mand i Kirken — hverken for eller siden — var bedre egnet til at tage Ledelsen ved Oprettelsen af et stort Samfund end Brigham Young.

Han var Utahs første Guvernør i ni samfulde Aar og styrede Territoriet til Indbyggernes og De forenede Staters Præsidents fulde Tilfredshed. I April 1853 blev Hjornestenen nedlagt til Saltsostadens store Tempel, der først fuldendtes 40 Aar senere. For dets Fuldendelse lagde han Grundstenen til tre andre Templer i St. George, Manti og Logan. I hele sin Levetid i Utah arbejdede han ihærdigt for Kirkens Vel baade i aandelige og i verdslige Anliggender. Han byggede Møller og Fabriker, anlagde Jernbaner og Telegraflinjer, grundlagde Universitetet og rejste Hojskoler og Læreanstalter. I 30 Aar var han Kirkens Præsident og gjorde i den Tid et umaadeligt Arbejde for Evangeliet, idet han aabnede nye Missionsmarker og lod de sande Principper forkynde over hele Verden.

William H. Seward, der var Minister under Abraham Lincoln, udtalte, at Amerika aldrig havde frembragt en større Statsmand end Brigham Young.

Den 29. August 1877 afgik han ved Doden i sit Hjem i Salt Lake City. Hans Begravelse overværedes af over 30.000 Mennesker, der anerkendte ham som Tidens dygtigste Pioner, Organisator og Statsmand.

Salig er den, hvis Hjælp Jakobs Gud er, hvis Haab er til Herren hans Gud. David.

TOLERANCE.

»Vi fordrer Ret til at dyrke Gud den Almægtige i Overensstemmelse med vor egen Samvittigheds Bydende og indrommer alle Mennesker den samme Rettighed. Lader dem tilbede hvad som helst, hvor som helst og paa hvilken som helst Maade de behager.«

Med disse ophøjede og ædle Ord gør Mormonismen *Tolerance* til et af sine Grundprincipper og stiller sig derved ikke alene paa Kulturens og Oplysningens Side, men hævder paa denne Maade tillige, hvor højt den staar over mange andre store Religionssystemer.

I skarp Modsætning til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige staar Katolicismen, der paa det strengeste fordømmer dette at tolerere Medmenneskers afvigende religiøse Anskuelser.

Som et uhyggeligt og dystert Mindesmærke over Katolicismens Intolerance bevarer Menneskeheden i sin Erindring Inkquisitionens Rædsels-Historie.

Paa et Møde i Verona 1184 organiseredes den biskoppelige Inkquisition; Pave Lucius III gjorde det til en Pligt for Biskopperne at opsøge og straffe alle de »Kættere«, de kunde faa fat paa, og Kejser Frederik Barbarossa erklærede alle »Kættere« Krig.

Paa det 4. Lateranmode 1215 blev det gjort til Bispernes Hovedpligt at opspore og straffe anderledes Troende. Hver

Biskop skulde een eller to Gange aarlig visitere sit Stift og i hvert Sogn indsætte tre Mænd, som ved Ed forpligtede sig til at angive alle dem, der var mistænkt for at udtale en anden religiøs Anskuelse end Katolicismen.

Den, der husede et saadant Menneske, truedes med at miste Formue eller endog Livet; det Hus, hvori man fandt en saadan Person, skulde nedrives. Den, der ikke modte efter Stævning, gjaldt for skyldig; den, der modte, blev fængslet. Den, der benægtede en Anklage, underkastedes Tortur; den, der tilstod, straffedes — ofte med Døden paa Baalet, de berygtede Autodaféer. Saaledes lod den spanske Storinkvisitor Thomas de Torquemada i Løbet af sytten Aar 8.800 Mennesker brænde, mens han lod 90.000 Mennesker straffe med Hudfletning, Fængsel, Konfiskering af Formue o. m. m.

Men den katolske Kirke er ikke alene om disse Intolerancens Rædsler. Blandt de mange Eksempler, Historien har at opvise, glemmer de Sidste Dages Hellige aldrig det Had og det Snæversyn, der modte Mormonismens Pionerer, og som bl. a. resulterede i Joseph Smiths Martyrdød.

Om Tolerance og dens Modsætning, Intolerance, citerer vi følgende fra William George Jordans Bog »Store Sandheder«:

»Intolerancen anerkender kun et Synspunkt i enhver Sag — sit eget. Den tror at have Monopol paa at tænke og at have den højeste og eneste Ret over Visdom og Sandhed i ethvert Livsforhold.

Tolerancen er en rolig, højmodig Agtelse for andres Meninger, selv for sine Fjenders. Den anerkender ethvert Menneskes Ret til at tænke sine egne Tanker, til at leve sit eget Liv, til at være sig selv i alle Ting, saa længe det ikke gaar mod andres Rettigheder. Tolerance vil sige at give til andre den samme Frihed, som vi selv kræver. Tolerance er stiltiende Retfærdighed blandet med Sympati. Hvis den, som er tolerant, ønsker at vise andre Sandheden, som *han* ser den, søger han med Venlighed og Beherskelse at forklare den Maade, hvorpaa han har fundet Fred, Vished og Hvile; han søger at

hæve dem til Anerkendelsen af højere Idealer, saaledes som han har fundet dem inspirerende. Tolerancen bruger ikke Argumentets Hammer, Sarkasmens Kølle eller Latterliggørelsens Klinge, naar Menneskers Svagheder eller Fejl diskuteres. Den kan snærte til en Tidsalders Ondskab, men den er venlig og blid mod Individider; den kan flænge Synden, men ikke Synderen.

Tolerance faar Mennesket til at betragte Sandheden som noget højere end den personlige Mening; den lærer det at leve med sit Livs Vinduer aabne ud mod Øst for at indfange de første Straaler af Sandhedens Solskin, ligemeget hvorfra de kommer, og at overbevise sig om, at den Tro, som han saa haardt fordømmer, maaske ejer den Sandhed, han attraar, dersom han bare vil se ind i den og forvise sig om dens Indhold, førend han fordømmer den.

Tolerance er i Udvikling; Intolerance tror derimod at have lært alt og ikke at kunne lære mere.«

For de Hellige er det en Lykke, at Profeten Joseph Smith har oplyst dem om Tolerancens Rigthighed og Privilegium.

Naar man ser tilbage paa hine trange Tider, hvor det var forbundet med uhyre Vanskeligheder og Farer at holde Sandhedens hvide Banner loftet op over den lidende og kæmpende, elskende og hadende Menneskehed, saa ser man forst ret, hvilken umaadelig, uvurderlig Velsignelse der ligger i Jesu Kristi Kirkes ellefte Trosartikel.

JEG VIL.

Der var en Mand i Landet Uz, hans Navn var Job, og denne Mand var god og retsindig og ærede Gud og flyede det Onde.

Ham var født syv Sønner og tre Dotre. Og han ejede uhyre Hjorder af Kameler, Faar, Okser og Aseninder og saare meget

Tjenestefolk. Men Fjender røvede, hvad Lynet ikke dræbte af alt hans Kvæg; og Stormen ihjelslog alle hans Børn.

Job sagde: »Nogen kom jeg af Moders Liv, nogen vender jeg atter did. Herren gav, Herren tog, Herrens Navn være lovet!«

Og under alt dette syndede Job ikke og forhærdede sig ikke mod Gud. Da blev Job slaaet med onde Bylder. Som en sort og stinkende Pest dækkede de hans Legeme fra Isse til Fod. Hans Hustru sagde: »Staar Du endnu fast ved din Tro? Sig Gud Farvel og dø!« Job svarede: »Du taler som en taabelig Kvinde. Dersom vi har faaet det Gode af Gud, skal vi da ikke ogsaa modtage det Onde?« Og under alt dette syndede Job ikke og forhærdede sig ikke mod Gud. Men da Jobs bedste Venner kom til ham og for hans Bylder næppe kendte ham igen, da voksede hans Smerte og blev saa stor, at han ikke talte, og ingen vovede at tale til ham i syv Dage og syv Nætter. Da aabnede Job sin Mund og sagde: »Hvorfor gav Gud Livet til de Bedrøvede og Lyset til den Ulykkelige?»

Forbandet være den Dag, jeg blev fodt, og den Nat, som hviskede: et Menneske er avlet!«

Dette er Fortællingen om en *hjemsogt Mand*, en skuffet Mand, en Mand, der var god og retsindig, men som blev hjemsogt af Sorger, Lidelser og Skuffelser. Trehundrede Millioner Tilhængere af det tyvende Aarhundredes Kristendom læser denne Fortælling og ynkes over Manden, som blev ramt, og synes i deres Hjertes Inderste: Han blev prøvet for haardt, og han var dog saa god og saa retsindig! Vel sandt, ingen misunder Job hans Skæbne, Gud selv ynkedes over ham.

Men alle de mange Mennesker, hvis Liv er idel Tomhed, der fylder det med Forfinelse og Blodagtighed, opblæst Hovmod og falsk Beskedenhed, Gøgl, Tant, Bedrag og Dovenskab eller i det mindste Magelighed, I, som aldrig blev i den Grad hjemsogte, men tværtimod avledes i Fred og i Fryd, med stærke Næver og klare Hjerner, i et Land, hvor Markerne

bugner af Overflod og Lofterne fyldes af Korn, I, som sendtes ud i Verden med Mindet om en elskelig Moder og en godherttet Fader, i *hvert Fald* med glade Minders lyse Blomsterflor, I, som kunde læse om alt godt og smukt, som kunde skrive de ommeste og lyseste Ord, I, som kunde drage en Kreds af Venner om Jer, I, som dog blot kendte *et venligt Hjem*, bare een eneste Menneskesjæl, der kom Jer uselvisk i Mode — for Jer ligger Verden og Velsignelserne rede, og ubegrænset er den Herlighed og Kundskabsfyldte, I kan vinde Jer, om I blot *vil*. Men Viljeanspændelse og Energiudfoldelse er nødvendig. Ingen skal nedgrave sine Talenter eller odsle dem tankeløst bort.

Se her et straalende Vidnesbyrd om eksempellos Energi. Læg Mærke til, at det ikke er nogen Fabel, jeg nu fortæller, men en sandfærdig Beretning om et levende Menneske.

Amerikanerinden Helen Keller berovedes, nitten Maaneder gammel, baade Syn og Hørelse af en voldsom Hjerne- og Underlivsbetændelse. Blind og dovstum voksede hun op, blind og dov er hun vedbleven at være. Ikke desto mindre har hun bragt det saa vidt, at hun i 1904, 24 Aar gammel, stod saa højt som nogen anden ung Pige i den Alder. Ved et *Mirakkel af Energi* lærte hun, skont blind og dov og født stum, *dog* at tale, ja ikke nok dermed, men hun lærte Historie og Fransk, blev hjemme i Molière, Lafontaine, Racine, lærte Latin og læste i sit fjortende Aar Cæsars Gallerkrig, blev dygtig i Arithmetik og Geometri, i Fysik, Geografi og i det tyske Sprog, hun behersker nu Tysk og Fransk ligesaa godt som sit Modersmaal, læste sejsten Aar gammel Shakespeare, Burke og Macaulay, studerede Græsk og forberedte sig til Universitetets Adgangseksamen, tog Filosofikum og skrev, for ligesom at sætte Kronen paa Værket, en Række Boger, der er spredt over hele Jordkloden.

Hvilke Vanskeligheder, der frembod sig for hende ved Eksamen, da de skriftlige Opgaver her var fremstillede i et andet System end den Blindeskrift, hvortil hun var vant, vilde det være for vidtloftigt at udvikle her, men hun over-

vandt alt, som hun hidtil har overvundet enhver Vanskelighed paa sin Vej.

Naar hun skriver paa Skrivemaskine, lider hun under, at hun ikke kan se det for sig, hun har skrevet, idet hun ikke kan overse det hele og foretage sine Rettelser. Dog er hendes Stil klar, hendes Engelsk almindelig beundret, og lidt efter lidt er hun blevet i Stand til at udskille enhver Vending, der er formet af Folk, som *har* normale Sanser, og udelukkende anvende Ord og Lignelser, der svarer til, hvad hun har oplevet personligt og opfattet paa sin Maade.

Visse Dage maa hun, trods den mest anspændte Opmærksomhed, anvende *Timer* paa at læse, hvad en anden kan overse i *Minutter*.

Men hun vil!

Naar man betænker, hvor forholdsvis lidet af Verdenslitteraturen der er trykt med Blindeskrift, maa man forbavses over hendes Kundskabsfyldte, og naar man betænker hendes isolerede Stilling, det Blindhedens og Døvhedens dobbelte Fængsel, hvori hun lever, hendes hele ulykkelige Tilstand, hvorledes hun har maattet holde Hus med sin Tid for at naa til de Højder, hvor hun staar, saa ser man, hvilken uhort Energi der kan udfoldes af Verdens mest hjælpeløse Menneske, medens mange af os Sunde og Raske staar langt, langt tilbage for hende, ikke alene *forholdsvis*, men ogsaa *reelt*.

Og den, der tilhører Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helige, har, foruden Evnen, det som vi kunde kalde *det højere Liv*, der gør ham skikket til at anvende Evnen i Guds Navn, til Guds Ære og til Guds evindelige Velbehag.

Men det første af alt er dette: *Jeg vil!*

Einar Kiær.

SANDHEDEN.

Den navnkundige, engelske Filosof John Stuart Mill har sagt: »Ingen Filosofi er mulig, hvor Frygten for Tankens Følger er stærkere end Kærlighed til Sandhed.«

Overført paa Mormonismen forstaas denne Sætning saaledes, at mange Mennesker gaar uden om dens Sandheder, fordi de er bange for eller noler med at bekende sig aabent og frit som Tilhængere af disse Sandheder; thi Mormonismen er en i mange Lejre fuldkommen misforstaaet og undervurderet Lære.

Sandheden er altid ilde hørt, siges der, og derfor tilbageviser Folk i deres Uvidenhed Sandheden, lidet anende, at hvad der i Verdens Øjne er intet — eller maaske mindre end intet — kan i Guds alt gennemskuende Øjne være betydningsfuldt, fordi det er sandt.

Hvor mange Mennesker skyder ikke en virkelig ren og op-højet Tanke fra sig, fordi de ser, at skal de gaa ind paa den, gribe den, holde den fast og overføre den paa deres eget Liv, vil den kræve Ofre af dem, som de ikke har Styrke og Viljekraft nok til at bringe.

Og hvor mange er der, som overhovedet indlader sig paa at søge efter Sandheden eller, naar den staar for dem, da at granske og overbevise sig om den. En gammel hinduisk Tænkter skrev en Gang disse vise Ord:

»Udtal aldrig de Ord: »Jeg kender ikke dette, derfor er det forkert.« Man maa forske for at kende, kende for at forstaa, forstaa for at dømme.«

Man har ofte sagt til os, at vi er Taaber, fordi vi bekender os til Jesu Kristi Kirke. Herpaa har vi svaret disse Uvidende: »Kender I vor Kirke? Har I læst dens Skrifter? Har I nogen-sinde overværet et af vore Møder? Kort sagt: Kender I Mormonismen?«

Nej, de kendte den ikke. De havde aldrig forsket den, aldrig prøvet at forstaa den; og dog dømte de den.

Thi den, der først griber een af dens Sandheder, rives nødvendigvis med, slaaet af den klare Logik i dens Filosofi, grebet af dens overbevisende Kraft. Ingen velklingende Fraser, ingen teologiske Spidsfindigheder, intet nok saa snildt ud-

tænkt Menneskeværk staar blot i ringeste Grad Maal med Mormonismens lysende, evige, udødelige Lære.

Den er Sandheden.

Einar Kiær.

FOR SENT.

Der er flere Mennesker i denne Verden, der hungrer efter Venlighed, Sympati, Venskab og Kærlighed, end der er Mennesker, som hungrer efter Brod.

Vi afholder os ofte fra at sige et hjerteligt, opmuntrende Ord, selv hvor vi véd, at man kender vore Følelser, af Frygt for at gøre Vedkommende alt for fortrolig eller familiær. Lad os nedrive disse Forbeholdets Skanser og lade vore Følelsers Flodbølge frit strømme ind. Der er rejst meget faa Mindesmærker til Ære for de, der har fejlet i Livet paa Grund af for megen Ros.

Der er indhugget flere Lovord i Gravstene, end de Døde, som disse Stene er rejst over, nogensinde har hørt i levende Live. Men Mennesket bryder sig ikke om Smiger, det begærer ærlig Anerkendelse af, hvad det har udrettet, retfærdig Værdsettelse af deres Gerning og Sympati for det, de kæmper for at komme til at udrette.

Hvor kan det være, at Døden pludselig gør os klar over hundrede Dyder hos et Menneske, som syntes ret almindeligt og fejlfuldt da det levede? Saa taler vi om dette Menneske som om det var en Engel, der havde levet i vor By i aarevis, og som om vi nu først havde opdaget ham.

Hvis han bare havde kunnet høre de Ord, mens han levede, vilde de have været en Inspiration for ham, naar han var træt og knuget af Livets Provelser. Men nu er Ørerne lukkede for al jordisk Musik, og selv om de kunde høre vor Ros, vilde Ordene kun være unyttige Budbringere om en Kærlighed, som kom — for sent.

William George Jordan.

DIGT.

I Tankernes Rige, i Kundskabens Land
 staar Maalet, der vinker vor frejdige Stand.
 Vi véd, det er evigt; det slukkes ej af
 de skummende Bolger paa Tidernes Hav.
 Og lysne en Gang for den Ringestes Syn,
 og ramme den sejrende Udaad som Lyn
 skal Sandhed!

Og Ungdommens Hjerter er Drommenes Hjem;
 der myldre de tonende Billeder frem,
 og Farve de faa af vort bankende Blod,
 og Højhed og Glans af vort svulmende Mod.
 Ja, lofte vor Attraa, som Lærken, mod Sky,
 og Aandens vaarfrodige Kræfter forny
 skal Skønhed!

Og hvad er saa skønt, som naar Aftenens Glød
 hensmelter i Morgenen, straalende rød;
 naar Mindet, opgravet af Højenes Muld,
 omsmedes til Haabets det fagre Guld?
 Lad Stormene gaa over Fjeld, over Vang,
 dog aldrig forstumme Forjættelsens Sang
 i Norden!

Carl Ploug.

DØDSFALD.

Sven Mellin, Namsos, afgang ved Døden den 28. Decbr. 1920,
 henimod 60 Aar gammel, som en trofast Sidste Dages Hellige.

INDHOLD:

Brigham Young	37	For sent	51
Tolerance	44	Digt	52
Jeg vil	46	Dødsfald	52
Sandheden	49		